

— Ами, най-сетнѣ, своитѣ противници?

— Ехъ! Срѣщнатъ се на пѣтя и си отминатъ; може и да се поздравятъ, па дори и заедно въ градината да си пиятъ кафето и на табла да играятъ: може и да сж роднина, или стари приятели, но принципитѣ, за които се борятъ, си оставатъ принципи. Всѣки смѣта, че той най-право мисли...

— За правото трѣбва всѣки да затичва, ами раздоритѣ, музефирлицитѣ? Да говорятъ и пишатъ нѣща, дѣто не сж били?..

Бойковски не може нищо да отговори.

— Да дойде до ушитѣ на княза, ще имъ каже той!...

— Тате, той всичко вижда и всичко знае. Казватъ, че той внимателно прочита всички български вѣстници...

— Ами, тогава, защо не крѣсне и на еднитѣ и на другитѣ: „млъкнѣте! мирясайте!“.

— Пакъ — още по-важно! — има и такива хора, които и самия него явно и тежко нападатъ...

— Кого? синко!

— Княза!

— Княза ли? Не думай!.. Какъ смѣятъ? Тогава тѣ по-горни ли сж отъ него? Кой, тогава, заповѣдва въ това царство?

— ?

— Ами той какво прави?

— Какво ще прави? Мълчи! Чака какво ще направятъ министритѣ и сждѣтъ. Недостолѣпно е за него да отиде да се разпирва съ вѣстникари и партизани.

— А по-е добръ тѣй да мълчи, а? Азъ мисля съвсѣмъ друго-яче. Какво ще направятъ министритѣ ли? Тѣхъ оставя да му вършатъ работата, а? Веднага такива нехранимайковци да ги тикне въ затвора. Нѣмаме ли властъ и зандани? Въ турско врѣме само да погледнешъ накриво нѣкое дрипаво забтие, веднага те пращаха въ дрънголника, а сега дотамъ ли го докарахте? Чудни нови наредби! Тогава — да ти кажа право — самъ князѣтъ разваля тия хора, много имъ гледа хатѣра. Това е вечъ извѣнъ пѣтя. Остава само